

CĂȚELUȘUL ȘCHIOP

Eu am numai trei picioare,
Și de-abia mă mișc: țop, țop,
Râd când mă-ntâlnesc copiii,
Și mă cheamă „Cuciu șchiop“.

Frații mei ceilalți se joacă
Cu copiii toți, dar eu
Nu pot alerga cu dânșii,
Că sunt șchiop și cad mereu!

Și stau singur toată ziua
Și plâng mult când mă gândesc
Că tot șchiop voi fi de-acuma
Și tot trist am să trăiesc.

Și când mă gândesc ce bine
M-aș juca și eu acum,
Și-aș lătra și eu din poartă
La copiii de pe drum!...

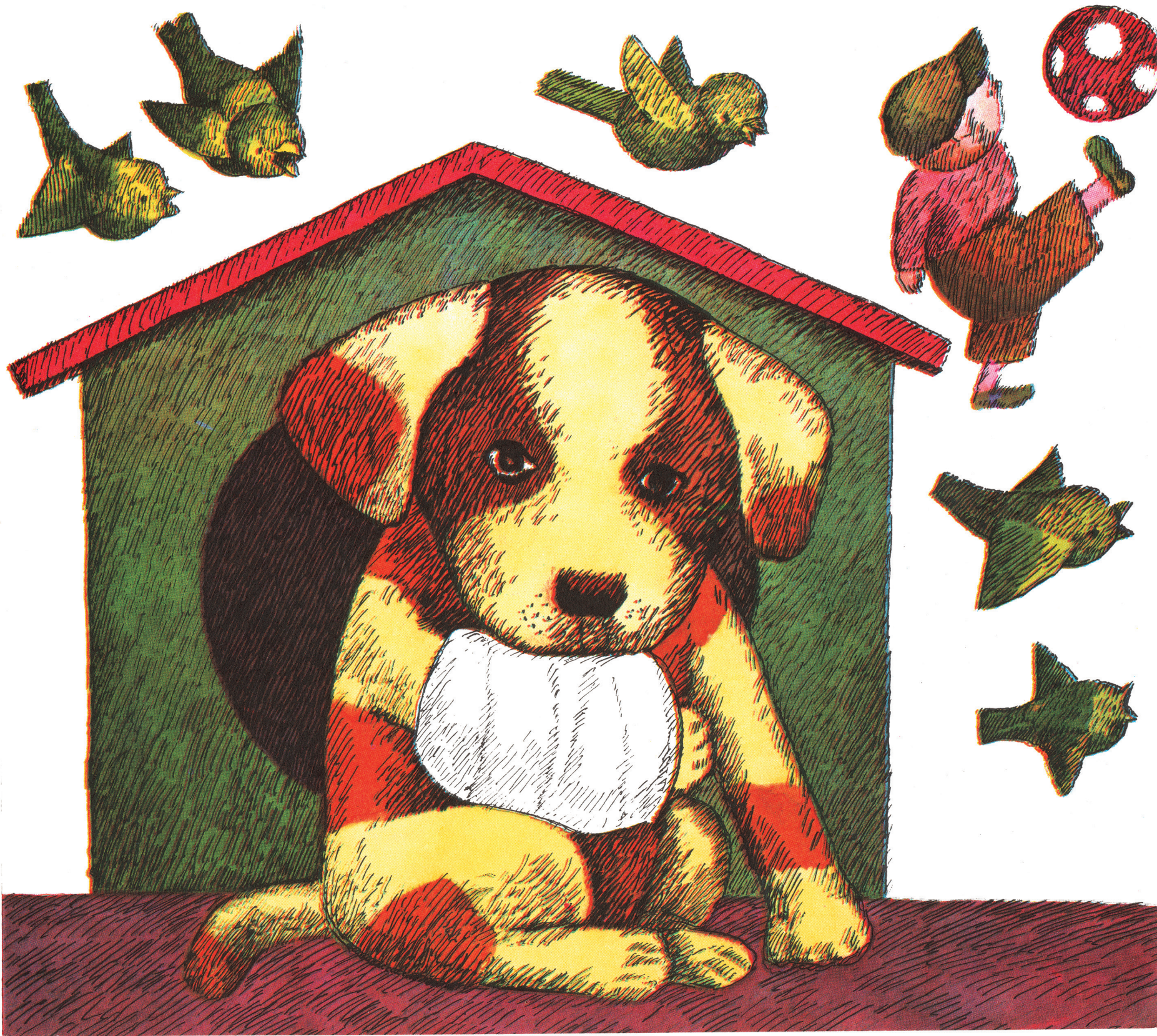
Cât sunt de frumoși copiii
Cei cumiți, și cât de mult
Mi-ar plăcea să stau cu dânșii,
Să mă joc și să-i ascult!

Dar copiii răi la suflet
Sunt urâți, precum e-acel
Care m-a șchiopat pe mine,
Și nu-i pot iubi defel...

M-a lovit din răutate
Cu o piatră în picior,
Și-am zăcut, și-am plâns atâta,
De credeam că am să mor...

Acum vine și-mi dă zahăr
Și ar vrea să-mi fie bun,
Și-aș putea să-l mușc odată
De picior, să mă răzbun.

Dar îl las așa, să vadă
Răul, că un biet cățel
Are inima mai bună
Decât a avut-o el.

PEDEAPSA MÂȚEI

— I-auzi, draga mea păpușă,
Zgârâie mâța la ușă!
Dar eu nu-i deschid deloc,
Că sunt supărată foc.
A furat iar, ca o hoată,
Un întreg picior de rață,
Și-apoi, după ce i-a ros
Toată carnea, pân-la os,
A dus osul, binișor,
În cotețul lui Azor,

Ca pe el să-l bănuim
Și să nu îl mai iubim.
Și acum n-o bat, n-o cert,
Dar nu vreau deloc s-o iert.

Deși încă o iubesc,
Trebuie s-o pedepsesc.
C-a fost rea și dușmănoasă,
Și n-o las să intre-n casă.

MOTANUL PEDEPSIT

Rândunica e plecată
După hrană pentru pui,
Cuibu-i singurel sub streșini
Și prin curte nimeni nu-i.

Râde sub mustăți motanul:
— Ce noroc!... Păcat să-l scap!...
Iute sus!... Dar, poc, o piatră
Îl lovește drept în cap.

Trist se tânguie motanul:
— Miau și vai de capul meu!
Petrișor îl ia în brațe:
— Iartă-mă, te rog, căci eu

Te-am lovit, și rău îmi pare,
Dar de bieții puișori
Ție cum nu ți-a fost milă,
Când săriseși să-i omori?

